

ningerne til § 36. Reglen vil dog også kunne anvendes på afgifterne og efter § 44 for udtrækningsforretninger samt endelig på betaling efter § 48 for udskrifter.

Retsafgifter kan inddrives ved udpantning. Hjemmelen hertil findes i § 1, nr. 1, i udpantningsloven af 29. marts 1871.

Til § 63.

Reglen i *stk. 1* svarer til gældende ret.

Reglerne i *stk. 2* svarer til § 3, stk. 4, 2. pkt., i skatteinddrivelsesloven nr. 185 af 23. juni 1932. Af praktiske grunde foreslås det dog, at afgiften altid skal tilfalde den kommune, der inddriver den pågældende restance, forudsat at denne kommune har ansat pantefoged — f. eks. også i tilfælde, hvor restanten bør i en anden retskreds, og udpantningen dér foretages af sognefogeden. Afgiften for udskrift af pantefogedbogen må naturligvis tilfalde den kommune, der har ansat pantefogeden.

Til kapitel 13.

Klage over afgiftsberegningen.

I dette kapitel er optaget reglerne om de afgiftspligtiges adgang til at klage over foretagne afgiftsberegninger og om myndighedernes, herunder særlig finansministeriets, adgang til at anfægte sådanne beregninger.

Om de gældende regler og forslagets regler i hovedtræk henvises til betænkning nr. 377, side 81-83, idet forslagets regler i det store og hele svarer til udkastets §§ 70-72. Dog er klagefristen ikke afkortet så meget som i udkastet, men er sat til 6 uger, jfr. § 64; stk. 1, og rækkefølgen af reglerne i udkastets § 71 og § 72 er byttet om — se nu § 66 og § 65, ligesom § 66 er omredigeret.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til de enkelte paragraffer.

Til § 64.

I *stk. 1* foreslås, at den afgiftspligtiges indsigelse mod en afgiftsberegning, bortset fra de i § 65 omhandlede tilfælde, sker ved klage til den afgiftsberegningens myndighed. Dette gælder også klager over de af en justitssekretær eller chefen for skiftekontoret ved Københavns byret samt overnotaren og notarerne i København foretagne beregninger. Klage over beregning af en afgift for udpantning skal dog indgives til fogeden, selv om beregningen ikke er foretaget af denne, jfr. bemærkningerne til § 60. Klagefristen foreslås sat til 6 uger, svarende til fristen i arveafgiftslovens § 32, idet 6 månedersfristen i retsplejelovens § 54 er upåkrævet lang, jfr. dog reglen i *stk. 2*. Fristen regnes fra den tid,

da den afgiftspligtige har fået kundskab om beregningen, hvilket ofte vil ske formløst. De foreslåede regler er formentlig i overensstemmelse med hidtil fulgt fremgangsmåde. Man finder det dog hensigtsmæssigt, at fremgangsmåden ved klage over afgiftsberegningen præciseres i loven.

I *stk. 2* foreslås, at den myndighed, hvortil klage indgives, skal kunne se bort fra overskridelser af klagefristen på indtil 6 måneder, når særlige omstændigheder gør overskridelse af fristen undskyldelig. Fristen regnes fra klagefristens udløb.

En nægtelse af at tage en for sent indgivet klage under behandling bør formentlig ikke kunne påklages eller påkæres. Det er ikke fundet nødvendigt udtrykkeligt at bestemme dette, idet reglerne i § 64 formentlig må forstås således, at de udtømmende gør op med, i hvilke tilfælde klage eller kære kan ske.

I *stk. 3* foreslås videre, at den afgiftsberegningens myndighed (i de i *stk. 1, 2.* pkt. nævnte tilfælde fogeden), såfremt klagens rigtighed erkendes, skal ændre beregningen i overensstemmelse hermed. Dette stemmer også med gældende praksis. Er den fejlagtigt beregnede afgift betalt, skal der ske tilbagebetaling. En udtrykkelig regel herom er dog ikke foreslået, da spørgsmålet om, hvorledes der skal forholdes i kontrolmæssig henseende ved tilbagebetaling af afgifter, hvis beregning ændres formløst, bedst vil kunne reguleres ved administrative forskrifter. Kun dersom en klage ikke findes at burde tages til følge, bør spørgsmålet afgøres ved kendelse, jfr. *stk. 4*.

Ifølge *stk. 4* skal klagen afgøres ved kendelse, dersom afgiftsberegningen ikke ændres i henhold til *stk. 3*.

Det må anses for upåkrævet, at finansministeriet underrettes om indgivne klager i alle tilfælde, hvor kendelse skal afsiges, hvilket heller ikke er foreskrevet i de gældende regler. Har finansministeriet afgivet erklæring, må det på den anden side være naturligt, at der tillægges ministeriet partsstilling i sagen, således at det her er i stand til at påkære kendelsen efter reglerne i *stk. 6*. Reglen i *stk. 3, 2. pkt.* er i overensstemmelse med det anførte.

For så vidt angår afgiftsberegninger foretaget af en justitssekretær eller af chefen for skiftekontoret ved Københavns byret foreslås afgørelsen henlagt til vedkommende ret (nr. 2), og for så vidt angår beregninger foretaget af overnotaren og notarerne i København til præsidenten for Københavns byret (nr. 3). Det fremgår heraf, at der ikke er fundet anledning til at opretholde bestemmelsen om, at klager over de af justitssekretæren ved Københavns byret og chefen for skiftekontoret truffne afgørelser